

Päivi Nenonen

HE LÄHTIVÄT...

I.

Pakkanen kiristyi. Loistaen tähdet katsoivat maailmaa.

Oli kuollutta kaikki, ja kaksi vain kulki valkeissaan metsän taa.

Ei hangelle jälkiä jättäneet parit paljaita jalkojaan.

He leijuivat ilmassa kauemmas taakse jättäen tylyn maan.

Eikä kumpainenkaan heistä kärsinyt, ei yön kylmästä hytissyt.

He lensivät peräkkäin – äiti ja vastasyntynyt.

Jo kohonneet olivat ylemmäs, ylle korkeiden latvojen,

Kohti taivasta. Edellä äiti ja perässä lapsonen.

Äiti lastansa käännähti katsomaan. Oli murhetta katseessaan:

”Sinäkö, poloinen lapseni? Et siis elämää saanutkaan?”

Mutta kauniisti hymyili lapsonen. Sitten virkahti äidilleen:

”Mitähän elämää tuollakin on? Kuka sellaista tarvitsee?”

On hahmosi maailman murjoma, ja kun vilkaisin alaspäin,

Pelkkää julmuutta, kylmyyttä, pelkoa. Mitään muuta mä tuskin näin.

Minun mieleni kavahtaa kauemmas luota elämän maallisen.

Ja jos rakastat minua, varmaankin tahdot minun myös välttävän sen”.

”Kavahda vain, kun et muuta voi, mutta mieltäni surettaa,

Kun et ymmärrä, lapseni, sittenkin oli elämä ihanaa”.

Lapsi kohautti harteitaan kummaksuen. Äiti pyyhkäisi kyyneleen.

Ja molemmat jotakin tiesivät, mutta kumpikin itsekseen.

Pakkanen kiristyi. Portit jo oli avoinna taivaassa.

Niitä portteja lähestyi rinnakkain hahmot äidin ja lapsensa.

Maa oli jäänyt jo kauas pois. Oli matkansa loppuillaan.

He lensivät vaiti ja mielessään kovin säälivät toisiaan.

II.

He lähtivät sydämet kivistäen,
Eestä ankaran enkelin livistäen
 Outoon synkkään ja alhaiseen laaksoon.
He lähtivät aikansa vapistuaan,
Oman kotinsa heittäen rapistumaan,
 Kaiken rakkaimman jättäen taakseen.

Synkät aatokset mielestään eristäen,
Jalkapohjat ja polvetkin verestäen
 Uuteen olemiseen, uuteen työhön
He lähtivät sydämet kivistäen
Kahden ihmisen hauraana rivistöinä –
 Ja häipyivät hiipuvaan yöhön.

Ehkä niin oli määrätty tapahtuvan:
Heidän eräänä kauniina sapattina
 Piti poistua puistosta Herran.
Niin he lähtivät sydämet kivistäen,
Tuskan tunnolla itseään sivistäen,
 Niin kuin kaikki me lähdemme kerran.

6.1.2016